

věci a zákonu a jichž správnost nebyla dovolatelčinými vývody vyvrácena. Dovolatelka dále dovozuje, poukazujíc na spis Dr. Jana Gallasa »Výklad k zákonu o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách« z roku 1929, — že podle praxe Všeobecného pensijního ústavu prý by se jí bylo dostalo výbavného, kdyby ji byl žalovaný přihlásil k pensijnímu pojištění včas. Avšak okolnost, jaká byla praxe Všeobecného pensijního ústavu v uvedeném směru, nemá význam pro posouzení, zda žalobní nárok na náhradu škody jest podle zákona odůvodněn proti žalovanému, neboť z toho, že Všeobecný pensijní ústav vyplatil snad jiným pojištěnkám výbavné, ač na ně neměly zákonného nároku, nemůže žalobkyně vyvozovati pro sebe právní nárok na výbavné, a neplyne z toho nijak, že by nárok na výbavné musil býti přiznán také jí a že jen opominutím včasné přihlášky se strany žalovaného se stalo, že jí nárok na výbavné přiznán nebyl a že jí tím byla způsobena škoda.

Čís. 13940.

Nájemní smlouvu lze jednostranně zrušiti výpovědí jen v celém jejím obsahu, jen ohledně celého nájemního předmětu, nikoliv jen ohledně jeho části. Lhostejno, že nájemce v jedné části nájemného předmětu bydlí a v druhé provozuje živnost. Na tom nebylo nic změněno novým doslovem § 6 zák. o ochraně nájemců ze dne 23. února 1934, čís. 32 sb. z. a n., podle něhož při jiných místnostech než bytech řídí se od 1. března 1934 po smrti nájemníkově přechod práv z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici a pronajímatelem ustanoveními občanského práva.

Ustanovení tato měla by význam jen, kdyby provozovna živnosti byla najata zvláštní smlouvou.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, Rv I 2209/34.)

Richard E. najal v domě žalobců byt a místnost používanou k provozování holičské živnosti. Po smrti Richarda R-a dali žalobci dědicům soudní výpověď z místnosti, v níž byla provozována holičská živnost. K námitkám žalovaných procesní soud uznal soudní výpověď za zrušenou. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalobci netvrdili v řízení před prvním soudem, že zesnulý Richard E. najal zvláštní smlouvou byt a zvláštní smlouvou vypovězenou místnost používanou k provozování holičské živnosti. Žalovaní však uvedli v písemných námitkách, že krám s pokojem a kuchyní najal Richard E. jako jednotný nájemní celek, a prvý soud zjistil, že krám a byt byly najaty v roce 1916 jako celek za jednotné nájemné, a že ohledně holičské provozovny nebyla mezi stranami sjednána zvláštní nájemní smlouva. Toto skutkové zjištění žalobci v odvolání ani nenapadli, takže bylo zjištění to podle § 498 c. ř. s. učiniti základem rozhodnutí odvolacího soudu

a jest jím podle §§ 498 a 513 c. ř. s. vázán i dovolací soud. Prvý soud usoudil ze zjištěných skutečností, že nájemní poměr ohledně bytu a provozovny jako jednotný celek spolu související jest dosud pod záštitou zákona o ochraně nájemníků. Odvolací soud, převzav další zjištění prvního soudu, že vypovídaná místnost sloužila nejen za dílnu, nýbrž i k účelům obývacím, usoudil, že již sama tato okolnost vylučuje použití ustanovení § 6 (1) druhá věta zákona ze dne 23. února 1934 čís. 32 sb. z. a n., a že proto není třeba se zabývatí otázkou, zda veškeré najaté místnosti tvořily jednotný nájemní celek, či nikoli. V posléz uvedené příčině jde o otázku, zda lze vypovědět část nájemního předmětu, jenž byl podle nájemní smlouvy najat jako jednotný celek, tedy o otázku právní, kterou může vyřídit přímo dovolací soud. Výpověď (§ 1116 obč. zák.) jest jedním ze způsobů, jímž lze nájemní poměr zrušit. Nájemní smlouvu lze jednostranně zrušit výpovědí jen v celém jejím obsahu, t. j. jen ve příčině celého nájemního předmětu, nikoli jen ve příčině jeho části, neboť na předmětu nájmu jako podstatné náležitosti smlouvy (§ 1094 obč. zák.) nelze jednostranným projevem, výpovědí, nic měnit, a nelze tedy libovolně najatou věc výpovědí obmezovat. Plyne to i z úvahy, že na př. živnostníkovi, jenž najal byt a provozovnu, zpravidla právě na tom záleží, aby měl oboje pohromadě. Na předpisech občanského práva o jednotnosti nájemního předmětu nezměnil nic ani nový doslov § 6 zák. o ochr. náj., podle něhož řídí se při jiných místnostech než bytech od doby účinnosti zákona, od 1. března 1934, po smrti nájemníkově přechod práv z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici a pronajímatelem ustanoveními občanského práva. Ustanovení to mělo by v souzeném případě význam jen, kdyby sporná místnost byla bývala najata zvláštní smlouvou nájemní, což však žalobci vůbec ani netvrdili a první soud zjistil dokonce opak.

Čís. 13941.

Je-li manželka již pojištěna proti povinnému ručení, není pojišťovací návrh učiněný manželem jiné pojišťovně úkonem řádné správy majetku podle § 1238 obč. zák.

Zaslala-li pojišťovna manželce přes to pojistku podle onoho nezávazného pojistného návrhu manžela, učinila nabídku manželce. Neodpověděla-li manželka na tuto nabídku, nepřijala ji a nedošlo k pojišťovací smlouvě.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, Rv II 28/33.)

Žalobu, již se domáhala žalující pojišťovna S. na žalované majitelce autobusu zaplacení pojišťovací prémie, odůvodňovala žalobkyně tím, že s ní manžel žalované uzavřel pojišťovací smlouvu proti povinnému ručení, podepsav za žalovanou pojišťovací návrh, a že žalobkyně pojišťovací návrh přijala. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalující strana netvrdila, že žalovaná zmocnila svého manžela, by učinil žalující straně pojistný návrh na pojištění proti povinnému ručení.